

[Undervisningsministeren.]

kan have vanskeligt ved at sikre sig stykker fra verdensrepertoiret. Teatret er derfor gået med til at ophæve bestemmelsen, men har dog som nævnt visse problemer med hensyn til erhvervelsen af stykker, som eventuelt må søges løst på anden måde.

Idet jeg i øyrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne til dette, skal jeg anbefale forslaget til hurtigt og velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om grundforbedring.

Valgt blev: *Chr. Rasmussen, Bladt, Horn, Lund Jensen, Kjældgaard, Peter Nielsen, Chr. Thomsen, Teichert, Heick, Foged, Henry Hansen, Karlskov Jensen, Øllgaard, Tesdorpf, Clausen (Olufskjær), Fibiger og Kirkegaard.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om udstedelse af værdisikrede statsspareobligationer [af Bertel Dahlgaard m. fl.].

Valgt blev: *Holger Eriksen, Erhard Jakobsen, Hans Knudsen, Alfred Kristensen, Johs E. Larsen, K. Axel Nielsen, Hans Rasmussen, Martin, Henry Christensen, Peder Christensen (Rebild), Thorkil Kristensen, Paabøl, Poul Møller, Fanger, Thestrup, Bertel Dahlgaard og A. C. Normann.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående Kongeriget Danmarks Hypotekbanks beretning for regnskabsåret 1955-56.

Valgt blev: *Einer-Jensen, Brodthagen, Ove Hansen, Kai Jensen, Mørk, Lars M. Olsen, Orla Pedersen, Robert Sørensen, Lorentzen, Henry Christensen, Peter Larsen, Ellen Poulsen, Paabøl, Clausen (Olufskjær), Poul Claussen, Foss og Axel Sørensen.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om den amtskommunale beskatning [af Thisted Knudsen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1071, fremsættelsen i tidenden sp. 1591).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Da det tilsvarende lovforslag om den amtskommunale beskatning i sidste folketingsår var til første behandling, udtalte jeg, at en gennemførelse af det ville medføre en så betydelig omlægning af principiel karakter, at det ikke ville være rigtigt at behandle lovforslaget isoleret. Jeg foreslog derfor, at lovforslaget blev gjort til genstand for en nærmere overvejelse i forbindelse med behandlingen af de da foreliggende forslag til en skatte- og udgiftsreform.

Jeg er fremdeles af den opfattelse, at problemerne omkring amtsbeskatningen ikke bør løses isoleret, men tages op til drøftelse på bred basis som led i en samlet revision af beskatningsreglerne, og da regeringen i dette folketingsår ligesom tidligere har fremsat et forslag til en ny kommunal ejendomsskattelov, vil jeg finde det rigtigt, at de med fremsættelsen af venstres lovforslag rejste problemer drøftes i forbindelse med behandlingen af regeringens lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Thisted Knudsen): Jeg takker den højtærede indenrigsminister, ikke for tilslutningen til principperne i det foreliggende lovforslag, men for villigheden til at behandle sagen. Jeg må forstå den højtærede indenrigsminister på den måde — under henvisning dels til tidligere udtalelser, dels til udtalelsen i dag — at den højtærede indenrigsminister er enig i den betragtning, at den nuværende form for beskatning til amtskommunerne i hvert fald trænger til en revision. Den højtærede indenrigsminister føjer til, at den bør ske i forbindelse med den skattereform, hvorom man har talt i adskillige år. Jeg vil gerne heroverfor fremføre, at man efterhånden i skatteudvalget,

[Thisted Knudsen.]

således forstår jeg det, er kommet ind på den betragtning, at man ikke kan gennemføre komplekset som helhed, men må løse spørgsmålene stykkevis. Her er et af de mest brændende problemer, og der er al mulig grund til at anlægge den betragtning, at netop den amtskommunale beskatnings problem må løses snarest muligt.

Under en forhandling for ikke så længe siden i det høje ting bebrejdede det ærede medlem hr. Skytte mig, at der ikke var afholdt møder i udvalget vedrørende den amtskommunale beskatning i sidste folketingsår. Jeg ved ikke, om jeg må stille det direkte spørgsmål til det ærede medlem: må jeg tage denne kritik som udtryk for, at netop hans parti nu er villigt til at drøfte den amtskommunale beskatning bl. a. på grundlag af dette lovforslag og eventuelt — under hensyn til sagens karakter — vil acceptere, at man gennemfører en stykkevis ordning af skattereformen, idet man navnlig tager fat på dette område?

Jeg vil gerne fremhæve, at denne sag haster. I 1947-48 udgjorde den amtskommunale beskatning udskrevet på fast ejendom godt 60 mill. kr., i 1954-55 — ifølge Statistisk Årbog — viser det sig, at denne beskatning i virkeligheden er fordoblet. Den beløb sig dette år til ca. 125 mill. kr., og der er ingen i det høje ting, der er i tvivl om, at af denne beskatning bærer landbrugsejendommene en meget væsentlig del.

Professor Nyboe Andersen gjorde forleden på et møde opmærksom på, at i den periode, som jeg lige omtalte, var der en stigning i landbrugets omkostningsniveau på 34 pct., men en stigning i priserne på landbrugets salgsvarer på kun 14 pct., det vil sige — det kommer man næppe uden om — at der er sket en alvorlig forringelse af landbrugets økonomiske stilling, en svigtende evne til at bære den beskatning, som netop dette erhverv er belemret med. Efter min opfattelse kan det derfor ikke undre, at denne beskatningsform betragtes ikke alene som urimelig, men endog som uretfærdig,

og man kunne spørge: hvilke andre erhverv i landet tør man byde en beskatningsform som denne, hvor man anvender produktionsmidlet som grundlag for en skat, der efterhånden udskrives efter behov, og ikke mindst udskrives under henvisning til, at amtskommunerne skal skaffe dækning for stedse stigende udgifter til sygehuse, der jo — hvad jeg finder rigtigt — er blevet sociale institutioner? En sådan politik tør man ikke byde industrien; jeg tror ikke, at den nuværende regering tør sige til industrien: jeres produktionsmiddel skal danne grundlag for en skatteudskrivning efter behov. Nej, her benytter man princippet: skat efter fortjeneste eller udbytte, hvad man vil, og her har vi den store forskel og det store misforhold mellem erhvervenes beskatning her i landet.

Må jeg dertil føje — for jeg synes, at denne sag nu haster — at opbygningen af kommunerne er af en sådan karakter, at skattegrundlaget er vidt forskelligt. For statens vedkommende har vi de direkte afgifter og de indirekte afgifter, og vi har en lang række andre indtægtskilder. Dette betyder, at der er et bredt skattegrundlag, og det betyder, at skatterne fordeles stort set efter evne. I købstæderne har vi ejendomsskatterne, og vi har indtægterne, vi sætter ikke vort lys under en skæppe, vi sætter lyset til en højere pris, end det i virkeligheden er værd; vi har andel i forlystelsesskatter, vi har aktieselskabsskatter, og vi har mange andre indtægtskilder. For købstadskommunerne er der altså også et forholdsvis bredt skattegrundlag; man kombinerer mulighederne, og man får en beskatning, der nogenlunde rammer efter evne. Men så kommer vi til amtskommunerne, og hvilket skattegrundlag har man dér? Bogstavelig talt ene og alene den faste ejendom. Det er efter min opfattelse ganske klart, at når man derude skal bygge sociale institutioner op, som kræver større og større udgifter, så er dette skattegrundlag alt for spinkelt til at bære en udvikling af den karakter, der her er

[Thisted Knudsen.]

tale om, og som socialt set er helt rigtig — derom er vi alle enige.

Den stadige stigning i sygehusudgifterne kræver en afgørende ændring i skattegrundlaget i amtskommunerne. Man kan spørge: hvilke andre muligheder har man i amtskommunerne end at forhøje personskat-terne? Jeg har tidligere fremhævet et eksempel, der viser, hvor urimelig og uretfærdig den nuværende tilstand er. En ung mand, der inde i en købstad er ansat i en forretning, og som tjener 6 000—8 000 kr., må gennem sin kommuneskat erlægge måske 100 eller 150 kr. til det sygehus, som han en dag får brug for. Men flytter den unge mand ud i en landkommune og f. eks. bliver ansat som kommis i en brugsforening, skal han ikke mere betale 150 eller 100 kr. til det sygehus, som også skal betjene ham — så er han fritaget. Jeg ville gerne høre, om den højtærede indenrigsminister kunne give saglige, samfundsmæssige argumenter til fordel for en skattepolitik, der har virkninger af denne karakter. Det kunne være interessant at få at vide, om den højtærede minister kunne gøre det.

Derfor kommer man til det resultat, at der i amtskommunen ikke er andre muligheder, når man ikke har indirekte afgifter, end af finde det rimelige og det retfærdige skattegrundlag, og i denne sal plejer vi jo at være enige om, at det må være skat på indtægt. Jeg erkender, at staten må yde sit bidrag til sygehusvæsenet, fordi statens skattegrundlag er rimeligt og retfærdigt, men jeg vil gerne føje til, at vi også i den nuværende situation mener, at forholdet mellem stat og kommuner, for så vidt angår tilskuddet til sygehusvæsenet, bør ind i helt andre og mere faste rammer.

Nu ved jeg, at der er nogle, som mener, at man fremtidig fra statens side også skal yde tilskud til det, vi kalder anlægsudgifterne, forrentning og afdrag af de mange penge, der anvendes i sygehusbyggeriet. Må jeg med det samme — for at der ikke skal være nogen misforståelse — sige, at vi finder denne tanke meget farlig. Det er et sundt princip, at man bygger for sine egne penge, og staten må derfor holde fingrene fra tilskud til sygehusbyggeriet. Kommunerne leder sygehusvæsenet godt;

det må være under deres ansvar, at ledelsen foregår, også byggeriet.

Jeg ser altså sådan på det, at det ikke kan betragtes som værende et urimeligt krav, at man allerede i den folketings-samling, hvori vi befinder os, sammen med den højtærede indenrigsminister bør gøre et alvorligt forsøg på at få nogle af de farligste og mest urimelige virkninger taget bort fra den nuværende form for den amtskommunale beskatning. Jeg håber derfor, at man i det udvalg, som jeg vil foreslå nedsat om denne sag, vil se bort fra skatte-reformbestræbelserne og erkende, at dette problem nu er fremme på en sådan måde, at man kun yder retfærdighed ved at forsøge en tilbundsgående løsning af det.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget.

Hans Knudsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Kai Jensen, er syg, skal jeg i hans sted på partiets vegne knytte et par bemærkninger til det foreliggende lovforslag.

Det er som allerede fremhævet en genfremsættelse, og da der igen ændringer er i lovforslaget ud over ikrafttrædelsesdatoen, kan jeg om dets principper blot henvide til de udtalelser, jeg fremsatte ved førstebehandling den 22. november 1955, ligesom jeg kan give tilslutning til de af den højtærede indenrigsminister både dengang og i dag fremsatte bemærkninger.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi hellere ser tilskuds- og refusionsbestemmelserne revideret og udvidet, således som det også fra ministerens side er foreslået, og der er jo også gennem særlige bevillinger af tilskud til sygehusene i de senere år foretaget en aflastning af amternes og kommunernes sygehusudgifter. Det kan efter vor mening ikke være en betryggende ordning af hele dette problem blot at overflytte byrderne fra grundskatterne til indkomstbeskatningen, som det foreliggende lovforslag til-sigter. Det ville give stor ulighed — også stor ulighed fra den ene kommune til den anden.

Jeg anbefalede i sin tid, at lovforslaget blev henvist til skatteudvalget, hvor de samme problemer behandles i en større sammenhæng, behandles netop i den sam-

[Hans Knudsen.]

menhæng, hvori de hører hjemme; men også dengang ønskede forslagsstillerne et særskilt udvalg til behandlingen. På baggrund af de udtalelser, den ærede ordfører for forslagsstillerne (Thisted Knudsen) har fremsat, vil jeg gerne sige, at det udvalg, som sidste gang blev nedsat til behandling af lovforslaget, i hvert fald ikke er nået nær så langt i forhandlingerne om de problemer, det her drejer sig om, som det nedsatte skatteudvalg allerede er nået i de forhandlinger, det sidder midt i. Jeg vil derfor meget henstille til forslagsstillerne, at den videre behandling af lovforslaget henvises til skatteudvalget, så at forslaget kan indgå i dette udvalgs forhandlinger.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): Jeg vil gerne tilsige mit partis velvillige medarbejderskab med hensyn til dette lovforslags principper. Det er ud fra en ren rimelighedsbetragtning nødvendigt, således som landkommunernes struktur har ændret sig, at vi prøver på at finde en anden form for fordeling af de udgifter, der skal til for at klare amternes budgetter i det hele taget. Det kan ikke være rimeligt, at man uden hensyn til en skatteborgergruppes økonomiske bæredygtighed — i dette tilfælde er det fortrinsvis landbrugernes, det gælder også, hvis det var en anden skatteborgergruppes bæredygtighed — udskriver et beløb til et alment forbrug, det være stort eller lille; jeg anlægger kun rimelighedsbetragtningen ved min bedømmelse af hele problemet. Selv om vi ændrede refusionsbrøkerne, står for mig stadig det spørgsmål tilbage: er det rimeligt, at en relativ lille del af skatteyderne — for det er det jo i mange amter — skal klare de problemer og betale for de goder, som er til rådighed for alle, der har brug for dem?

I anledning af de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Hans Knudsen fremsatte, vil jeg sige, at der kan konstrueres mange tal, som maner til ændringer, og som maner til forsigtighed o. s. v., o. s. v. Jeg minder om, at det kan ske, også når de højtærede ministre fremsætter deres lovforslag. Jeg har nemlig med interesse studeret overborgmester Munks skrivelse til skatteudvalget nu for nylig, hvoraf det synes at fremgå, at Københavns kommune ikke er helt tilfreds

med lovforslaget om personlig skat til kommunen og det forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, som den højtærede indenrigsminister har fremsat.

Der kan altså være mange ting, som der skal ses på, men selve rimelighedsbetragtningen og selve nødvendigheden af at skride til en ændring af den byrdefordeling, som for øjeblikket ligger til grund for amtsbeskatningen, vil vi fra vor side gerne være med til at gå ind for i det udvalg, som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen vil foreslå nedsat.

Skytte: Det radikale venstre ønsker ændret den nuværende form for dækning af amternes udgifter. Vi finder det dog uheldigt, at det skal ske på den måde, som det foreliggende lovforslag er udtryk for. Mit partis standpunkt: forhøjelse af sygehus-tilskuddet, forhøjelse af tilskuddet til vej-udgifter, har jeg tidligere gentagne gange givet udtryk for, og jeg skal ikke gentage det; senest gav jeg udtryk for det ved behandlingen af lovforslaget om større tilskud til dækning af sygehusudgifterne.

Jeg finder dog anledning til at fremhæve, at det er forkert — det er ganske vist ikke blevet sagt direkte her i dag, men man hører ofte den påstand fremsat — at amternes udgifter alene dækkes af skat på fast ejendom. Det er ikke rigtigt. Det er jo sådan, at ca. halvdelen af amternes udgifter dækkes af tilskud udefra. Det er kun restbeløbet, som derefter fordeles ved udskrivning på den måde, som vi kender det.

Når jeg på et tidligere tidspunkt udtalte tvivl om, at venstre ville fremsætte dette lovforslag på ny, så skyldes det, at udvalget, som blev nedsat til behandling af det i fjor fremsatte lovforslag — det berømmelige udvalg, som ikke holdt møde — havde fået en beregning over forslagets virkninger; efter at vi havde fået disse beregninger og havde set eksempler på, hvorledes lovforslagets bestemmelser ville virke i praksis, regnede jeg ikke med, at venstre ønskede lovforslaget fremsat i samme form igen. Venstres forslag betyder nemlig en overflytning af skatterne, som både er tilfældig og urimelig, hvad beregningerne til fulde beviste. Forslaget vil betyde, at der opstår store urimeligheder amterne imellem, mel-

[Skytte.]

lem kommunerne indbyrdes og inden for kommunernes skatteydere. Inden for kommunerne vil det betyde flytning af skatterne over til de grupper, som dårligst har råd til at betale. Jeg skal nævne et par eksempler, der viser dette.

Som eksempel på forslaget ulige virkning inden for amterne kan jeg nævne, at forslaget gennemført vil betyde, at grundskyldpromillen i Københavns amt nedsættes fra 14,80 til 3,77, altså en nedsættelse på godt 10 promille. I Holbæk amt sker der en nedsættelse fra 21 til 12,24 promille, altså en nedsættelse på $8\frac{3}{4}$ promille, og i Ringkøbing amt sker der en nedsættelse fra 21,82 til 13,05 promille, altså også en nedsættelse på $8\frac{3}{4}$ promille. Dette forslag vil altså så ganske afgjort bevirke en betydelig ulighed. Det virker dårligere over for landboerne i Ringkøbing amt end over for landboerne i Københavns amt, og jeg kan med min bedste vilje ikke tro, at det var det, der var hensigten med venstres forslag.

Som eksempel på ulighed mellem kommunerne kan jeg nævne en række kommuner i Holbæk amt. I Brejninge-Bjergsted kommune vil man få en stigning i personskatterne på 56 000 kr. og et fald i amtsskatterne på 51 000 kr. I Egebjerg vil man få en stigning i personskatterne på 39 000 kr. og et fald i amtsskatterne på 38 000 kr. — det går altså omtrent lige op. Det er to ret udprægede landkommuner, for så vidt sådanne overhovedet findes mere. Hvis jeg tager en kommune, der — ja, jeg skal ikke genere kommunen, men sige, at det er en af de kommuner, der ikke er bedst stillet i Holbæk amt — altså, hvis jeg tager Viskinge-Avnsø, vil der her ske en stigning i personskatterne på 59 000 kr. og en lettelse i amtsskatterne på 39 000 kr. Den relativt dårligt stillede kommune Viskinge-Avnsø får altså en øget byrde på 20 000 kr. efter venstres lovforslag. Så er der andre kommuner, der får lettelse. Det er tilfældet i Holbæk amt for de mindre udpræget rene landkommuner, og det samme gælder i alle de andre — Københavns, Holbæk og Ringkøbing amter — vi har fået oplysninger på.

Så skal jeg endelig nævne eksempler på byrdeflytning inden for den enkelte kommune, og hvis jeg må sige det, er det vel i

og for sig denne overflytning af byrderne inden for den enkelte kommune, som er noget af det, der taler stærkest imod forslaget. Forholdet er nemlig det, at uligheden mellem amterne vel først og fremmest giver sig udtryk i statsskatterne, ligesom den giver sig andre udslag, men det er ikke her, man finder den væsentligste ulighed. Uligheden her kan være uretfærdig, men den største uretfærdighed er efter min mening uligheden inden for den enkelte kommune. Her nævner jeg med vilje en kommune i Ringkøbing amt, nemlig Hygum-Hove. Ser man her på spørgsmålet på længere sigt og betragter forholdet for de større gårde og for en forholdsvis beskedent indtægtsgruppe, den gruppe, hvor det store antal arbejdere og mindre håndværkere med en årsindtægt på 7 000 kr. befinder sig, vil man se, at store gårde på over 12 tdr. hartkorn i denne kommune får en lettelse på 844 kr., gårde fra 4 til 12 tdr. hartkorn en lettelse på 229 kr., gårde på 2—4 tdr. hartkorn en lettelse på 113 kr. og gårde på 1—2 tdr. hartkorn 57 kr. Landhuse — sådan hedder det i denne statistik — over 10 ha vil få en lettelse på 17 kr. — sytten kr., og gruppen på 3—10 ha — det er den store gruppe over hele landet, vel formentlig også i denne kommune — skal betale 11 kr. mere i skat. Enfamiliehuse skal give 54 kr. mere — i enfamiliehuse vil stort set sognets arbejdere og landarbejdere bo — og endelig skal ikke-ejendomsbesidderne give 45 kr. mere i skat.

Hertil vil forslagsstillerne måske sige: ja men det er da rimeligt og rigtigt. Men jeg for min del, og det gælder også mit parti, vil i hvert tilfælde ikke være med til at lette skatterne for de store gårde for at øge skatterne på landarbejderne med de små indtægter rundt om i kommunerne, og skatteforhøjelsen vil formentlig også ramme en stor del, måske den største del, af landets husmænd. Jeg tror heller ikke, dette er partiet venstres saglige standpunkt i denne sag. Vi finder det i hvert tilfælde forkasteligt at afskaffe en bestående uret ved at gennemføre en uret over for andre.

Jeg vil gerne besvare de direkte spørgsmål, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen har stillet mig. Det er rigtigt, når det ærede medlem opfattede det som en bebrejdelse,

[Skytte.]

at jeg havde sagt, at det udvalg, som blev nedsat i fjor, ikke havde holdt flere møder. Når jeg bebrejder det ærede udvalgs formand dette, skyldes det min interesse for at få spørgsmålet løst på en sagligt forsvarelig måde. Den bedste måde, det kan ske på, er den gængse, som alle her i salen kender, at der fremsættes et lovforslag, som kommer til behandling i et udvalg, hvorefter det er dette udvalgs opgave at indhente rent saglige oplysninger om forslaget virkninger på de områder, det vedrører. Derfor beklager jeg, at vi ikke allerede i fjor kunne gå i gang med en rent saglig undersøgelse af disse forhold. Jeg beklager, at vi ikke havde lejlighed til at drøfte resultatet af de undersøgelser, vi fik iværksat, som foreligger i det bilagshæfte, jeg har her; jeg føler mig nemlig stadig væk aldeles overbevist om, at i en rent saglig drøftelse er partiet venstre parat til at gøre den indrømmelse, at det foreliggende forslag ikke er nogen farbar vej til løsning af det spørgsmål, vi behandler. Det er som sagt ud fra rent saglige grunde, at jeg ønsker den behandling i et udvalg, som vi ikke fik i fjor, og som vi selvfølgelig er villige til at medvirke positivt til i år. Jeg ved ikke, om vi er villige til at medvirke til en isoleret løsning af spørgsmålet; det må i hvert tilfælde ses i den større sammenhæng, ellers vil vi nemt komme til at opleve sådanne urimeligheder, som jeg her har gjort opmærksom på.

Ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, kom med den bemærkning, som jeg hæftede mig ved, at statens skatteudskrivning er rimelig og retfærdig. Jeg ved ikke, om det var noget, som løb det ærede medlem i munden, eller om det virkelig er hans partis standpunkt til statskatter i det hele taget; det vil jeg gerne have at vide. Det ærede medlem gjorde også et par bemærkninger om landbrugets udgifter og om amtskatterne og landbruget; også på disse to områder er en saglig undersøgelse af spørgsmålet i høj grad påkrævet.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne, som jo er velbevandret i Statistisk Årbog og formentlig også i landbrugets forhold, kan jo ikke undgå at vide, at ejendoms-katternes andel af landbrugets samlede

udgifter har været mindre det sidste år, end gennemsnittet er for de sidste 40 år. Det er rundt regnet 4 pct. igennem disse 40 år; der var dog et lille fald inden for det sidste år. Med hensyn til amtskatterne vil det også i udvalget være meget nyttigt at få undersøgt den virkning, de har på de forskellige erhverv, og hvorledes den store stigning, som vitterligt har fundet sted, fordeler sig. Disse spørgsmål berettiger og nødvendiggør den saglige behandling, som kun kan ske i et udvalg.

For at undgå misforståelser vil jeg gerne til sidst understrege, at mit parti gerne vil være med til at løse spørgsmålet, men vi mener, det må ses i sammenhæng med de andre skattelovforslag. Jeg vil gerne tilføje, at indtil en endelig ordning kan gennemføres, er vi parat til at gennemføre de foranstaltninger, som er nødvendige, forhøjelse af sygehustilskuddet og forhøjelse af vejtilskuddet, for at der ikke skal begås ny uret over for landets amtskatteydere.

Lynnerup Nielsen: Ligesom tidligere ordførere kan også jeg stort set henholde mig til, hvad jeg sagde i den foregående samling, da et lovforslag, der var fuldkommen enslydende med dette, var til behandling her i tinget.

Jeg ved meget vel, at der er amtskommuner, hvor skatterne på fast ejendom virker meget tyngende, men det er vel således, at dette varierer fra amt til amt, ligesom det kan være varierende fra kommune til kommune. Hvis jeg tager min egen kommune, Sundby-Hvorup kommune, har vi således en meget tyngende beskatning for amtskatternes vedkommende. Af en ganske almindelig lejlighed på 75 m² betales der i amtskatter imellem 200 og 250 kr. Det er en ret stor skat på den simple menneskeret at have tag over hovedet. Amtskatterne kan også være tyngende for andre grundbesiddere, men det vil vel også være sådan, som det er fremført her af foregående ærede ordførere, at for så vidt hele amtsbeskatningen gik over til at blive direkte beskatning, ville det simpelt hen medføre en lettelse for det store landbrug, medens det mellemstore landbrug faktisk ville få de samme skatter, uanset om de hviler på personer eller på ejendom, og de meget små brug ville få en

[Lynnerup Nielsen.]

forhøjelse af skatten. Jeg er også enig i, hvad der er fremført her, at skal der ske ændringer i denne ejendomsbeskatning, må det ske i sammenhæng med anden skatte-lovgivning; ellers tror jeg, at uretfærdigheden bliver større, end den er.

Jeg kan ikke huske bestemt, om det var sidste gang, vi havde dette forslag til behandling her, men i hvert fald ved en eller anden lejlighed er der også her i det høje ting blevet fremført det spørgsmål, om det ikke kunne være ret og rimeligt, at de sygehusudgifter, der skyldes de mange trafikulykker, blev betalt af de midler, der opkræves til vejfonden. Det ville jo i hvert fald lette noget på amternes sygehusudgifter, som, det må indrømmes, bliver større år for år.

Må jeg så til slut sige, at jeg forventer, at lovforslaget kommer i udvalg. Vi vil fra mit partis side se på, hvilke resultater dette udvalg kommer til, og hvordan forslaget kommer til at se ud ved anden behandling.

Oluf Pedersen: Sidst da vi behandlede venstres forslag her i tinget, gjorde jeg opmærksom på, at de ærede forslagsstillere åbenbart havde en helt forkert forestilling om, hvordan ejendomsskatterne virker. Det fremgik af de udtalelser, der blev fremsat, at den ærede ordfører for forslagsstillerne slet ikke er klar over, at ejendomsskatterne træder i stedet for personlige skatter, og når det gælder lokale skatter, har dette en helt anden virkning, end man fortæller fra landbrugets side. Det er ikke sådan, at hvis man ophævede ejendomsskatterne, blev landbruget fri for en byrde, men tværtimod sådan, i hvert fald for det arbejdende landbrug, at landbrugets byrder utvivlsomt ville stige.

Jeg fandt det dengang naturligt, at dette blev fremhævet, og jeg gik ud fra, at hvis forslaget gik i udvalg, ville resultatet, når det havde været til udvalgsbehandling, være blevet, at det var blevet trukket tilbage. Nu hører jeg af det ærede medlem hr. Skytte, at det har været i udvalg, og da man dér fik nogle oplysninger, så holdt den ærede ordfører for forslagsstillerne, som var formand for udvalget, op med at holde

møder; så var der ikke noget ved det mere. Det forstår jeg i og for sig godt efter de oplysninger, som det ærede medlem hr. Skytte har givet i dag.

Det er klart, at ejendomsskatterne virker helt anderledes, end venstre fortæller. Det er i virkeligheden utroligt, hvad venstres presse fortæller om ejendomsskatterne, ikke mindst når man tager i betragtning, at de ejendomsskatter, vi har, stort set er dem, som venstre har gennemført, og som de konservative vel oven i købet har været med til — dengang man prøvede på at komme af med nogle af dem, gik i hvert fald de konservative imod. Estrup advarede; han var jo ikke nogen hel tosse, selv om han vel nok var diktaturtilhænger.

Men hvad er det, man fortæller? Jeg ser f. eks. i Aalborg Amtstidende, at der refereres en tale af den tidligere landstingsmand Grue-Sørensen. Jeg beder om tilladelse til et ganske kort citat. Det hedder i dette referat:

„I 1939 var skatten en forhåndsprioritet på knap halvdelen af landbrugets samlede prioritetsgæld. I 1956 var den med sine 6 250 mill. kr. mere end hele den tinglyste gæld.“

Hvad er det dog for noget? Enhver, der har beskæftiget sig med ejendomsskatternes problem, ved jo, at man ikke kan kapitalisere de lokale ejendomsskatter på denne måde. Tror venstre da, at hvis man gennemførte en afløsning af ejendomsskatterne, ville det bevirke, at ejendommene blev det mere værd? Det er faktisk det, Grue-Sørensen går ud fra: at de vil blive det mere værd, så der vil blive mulighed for højere prioriteter, større salgspriser; ellers har han da ingen grund til at klage over det. Han siger, at man ikke kan få prioritetsforholdet ordnet, man kan ikke få den gæld, man skulle have, på grund af disse ejendomsskatter. Det er, som om han gik og troede, at man skulle kunne få netop så meget mere i lån, men hvis man kunne få så meget mere i lån, tror han så, at landbrugets folk ville blive fri for at betale skat af den grund? Det vil jo sige, at så får blot de, der rykker ind, lov til at betale den højere købesum, som ville fremkomme, dersom ejendomsskatterne forsvandt; de ville altså blot få byrder i stedet. Det er denne ondskabs-

[Oluf Pedersen.]

fulde, fjendske behandling af dansk ungdom, venstre går ind for med sit lovforslag, og derfor burde det tages tilbage.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Jeg havde i grunden ikke regnet med, at der skulle være nogen diskussion ved denne lejlighed. Lovforslaget er jo ganske enslydende med det i forrige samling fremsatte lovforslag, så de indlæg, der fremkommer, må ganske naturligt blive af samme karakter som dem, der blev fremsat i fjor, og derfor bliver mit svar vel også i nogen måde en gentagelse. Men når den ærede ordfører for forslagsstillerne til trods for det talmateriale, han har fået siden behandlingen i fjor, ikke er blevet overbevist om, at lovforslagets virkninger ikke vil være heldige, ja, så er det nødvendigt for mig at gøre nogle enkelte bemærkninger.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne mente at kunne konstatere, at jeg i hvert tilfælde ønskede en ændring af den gældende amtsbeskatning. Det er rigtigt, ellers havde jeg vel ikke fremsat forslag herom — de lovforslag, som ligger på tingets bord for tiden. Jeg mener, at man burde henvise det foreliggende lovforslag til det herom nedsatte udvalg, således at problemerne kunne behandles under ét.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne mente, at en gennemførelse af det foreliggende lovforslag ville have en overordentlig gavnlig virkning på landbrugets økonomi. Jeg synes, at denne udtalelse var stærkere end den, der blev fremsat ved behandlingen i fjor, og det kan jeg ikke forstå. Jeg ikke alene tror, jeg ved, at en sådan udtalelse fuldstændig overdimensionerer den betydning, lovforslagets gennemførelse ville få for dansk landbrug. Jeg tager sikkert ikke meget fejl, når jeg siger, at den direkte lettelse for det enkelte år ikke vil overstige $\frac{1}{5}$ af de beløb, der her er tale om, men det vil jo kræve et foredrag at udrede den virkelige betydning, for der er mange, mange ting at tage i betragtning. Det faktiske forhold er dette, at i dag er ikke alene landbrugere skatteydere til amterne, også hundreder af ikke-landbrugere er det. Og selv om udskrivningsformen for de beløb, der nu går ind til amterne, blev ændret, ville det ikke påvirke selve udgif-

terne til sygehusenes drift med så meget, som der kan ligge på en negl, det ved vi alle sammen. Pengene skal skaffes, og hvis de skal skaffes over indtægten alene — det er jo lovforslagets grundprincip — er spørgsmålet: hvor meget af denne stigning kommer danske landbrugere så til at betale over deres indtægter? Hvad vil det betyde, at der ingen faste ejendomsskatter er at føre ind på udgiftssiden på deres regnskaber? Der er mange andre ting at tage i betragtning, hvis man skal bedømme lovforslagets virkninger. At hævde, at dets gennemførelse ville betyde den helt store lettelse for danske landbrugs økonomi, tror jeg er fuldstændig forkert.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne spurgte, om den beskatningsform, vi kender, og hvorefter dansk landbrug beskattes dels af grundværdierne, dels af bygningsværdierne, nu også er rigtig, og spurgte, om det ikke ville være rigtigere at indføre direkte beskatning. Ja, det er et spørgsmål, om det overhovedet er rigtigt at beskattede den faste ejendom i Danmark; det er den ærede ordfører for forslagsstillerne og jeg uenige om, og det vil vi blive ved med at være. Dermed er ikke sagt, at det princip, hvorefter fast ejendom beskattes i dag, er, som det bør være, men derfra er der et langt skridt til at mene, at den faste ejendomsbeskatning er noget, vi skal af med. Herom er altså den ærede ordfører for forslagsstillerne og jeg uenige.

Ordføreren for forslagsstillerne (Thisted Knudsen): Jeg takker de ærede ordførere fra de forskellige partier. Jeg siger næppe for meget, når jeg hævder, at både det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) og det ærede medlem hr. Skytte var meget positivt indstillet. Desværre kan jeg ikke sige det samme om det ærede medlem hr. Hans Knudsen, ej heller om den højtærede indenrigsminister eller om det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen; men både det ærede medlem hr. Skytte og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) erkendte jo problemets aktualitet.

Må jeg spørge den højtærede indenrigsminister, der nu drager så stærkt til kamp imod, at en del af ejendomsskatterne erstattes af personskatter: hvordan i købstæderne? Der finder den højtærede indenrigsminister

[Thisted Knudsen.]

det rimeligt og retfærdigt, at størstedelen af sygehusudgifterne lignedes over indkomsterne, det er altså i sin orden. Men drejer det sig om en kommune uden for bygrænsen, f. eks. en blandet kommune, hvor der bor både landmænd, arbejdere og håndværkere, så synes den højtærede indenrigsminister, det er en urimelighed at lignede sygehusudgifterne over indtægterne. Den højtærede indenrigsminister må undskylde mig, men jeg forstår det ikke. Det, vi tilsigter med vort lovforslag, er en ligelig behandling af landets befolkning. Når man i byerne kan betale til sygehusene efter indkomst, må man efter min opfattelse med nøjagtig den samme rimelige og retfærdige begrundelse kunne gøre det uden for bygrænsen. Når den højtærede indenrigsminister føjer til, at jeg har sagt, at det er af overordentlig stor betydning for landbruget, at der sker en lettelse af ejendomsbeskatningen, gør den højtærede indenrigsminister sig skyldig i en misforståelse. Jeg påviste den økonomiske udvikling i dansk landbrug: udgifterne, der var steget, og indkomsterne, der ikke havde holdt trit. Så er det, jeg siger: i en sådan situation er det ganske klart, at et erhverv føler en beskatning af denne karakter urimelig og uretfærdig. Den højtærede indenrigsminister føjer til, at resultatet vil blive, at landmanden blot vil komme til at betale mere i indkomstskat, men det gør slet intet indtryk på os, for hvis landmanden betaler en indkomstskat, må han svare til sit sygehus gennem denne. Det er enkelt og ligetil, og det er den linje, som vi hidtil på alle andre områder har kunnet følge i landets skattepolitik.

Det ærede medlem hr. Skytte erkender jo problemet meget stærkt og siger, at nu må vi komme amtskommunerne til hjælp, men det må efter det ærede medlems mening ske på en anden måde end her foreslået; det må ske ved større tilskud til amternes sygehusudgifter og ved større tilskud til vejene. Men hvad er det andet end en erkendelse af, at den beskatning, vi har, er urimelig og uretfærdig? Andet og mere kan man ikke lægge i det. Vi behandler jo i øjeblikket spørgsmålet om større tilskud til sygehusene i og for sig kun af hensyn til amtskommunerne, og jeg mener derfor,

det var på tide, vi kom ind på en virkelig realitetsdrøftelse af, hvordan staten i fremtiden skal stille sig til udgifterne til sygehusvæsenet.

Det ærede medlem hr. Skytte kom ind på nogle beregninger. Jeg kan sige til ham det samme, som jeg sagde til den højtærede indenrigsminister, at den rimeligste måde at dække sygehusudgifterne på er over indkomstskatten. Jeg garanterer for, at den indirekte beskatning, som det radikale venstre har haft medansvar for igennem godt en menneskealder, tit har virket stærkere for landarbejderen, end den har virket for godsejeren. Det, vi har foreslået, er det rene vand ved siden af det, som det ærede medlem hr. Skytte har lagt stemme til, det er der ingen tvivl om, så det er lidt vanskeligt at tale om skattemæssig retfærdighed i en situation som denne. Det er muligt — det vil jeg slet ikke bestride — at der kan fremkomme mindre heldige virkninger af en gennemførelse af dette forslag, det må undersøges meget nøje; et parti, der foresætter et privat lovforslag, har jo ikke, sådan som en regering, administrationen til sin disposition; man må kæmpe sig igennem selv, og det gør, at et sådant forslag kan medføre utilsigtede virkninger — det tror jeg også det ærede medlem hr. Skytte har været ude for — men så må man se nærmere på dem.

Imidlertid er det jo ikke de enkelte eksempler, der skal være afgørende for, om vi skal optage en realitetsbehandling af forslaget, men derimod virkningerne i fremtiden, og jeg er en varm talsmand for, at vi overalt skal udbygge vort sygehusvæsen og gøre det fuldt moderne; men da ser jeg i ånden de stigende sygehusudgifter lignet på et meget ensidigt grundlag.

Det ærede medlem hr. Skytte anholdt en udtalelse af mig om den samlede beskatning i vort samfund; det ærede medlem mente, jeg havde givet udtryk for, at den var retfærdig og rimelig, og hvad det nu var, der blev sagt, og det ærede medlem spurgte, om det var venstres opfattelse. Ja, ærede medlem, det spørgsmål kan man jo godt stille, men hvad er forholdet? Det var i relation til selve beskatningsgrundlaget: på den ene side staten med sine mange skattekilder, på den anden side amtskommunen

[Thisted Knudsen.]

med sin eneste skattekilde, nemlig den faste ejendom — selv om amtskommunen får tilskud, er det dog amtskommunens eneste skattekilde — det var i denne relation, jeg spurgte: er det ikke rimeligt og retfærdigt at pålignе skatterne til afholdelse af de omtalte udgifter efter stats-skattesystemets princip? Selv om det også ville give en vis uretfærdighed, bliver det dog ikke så uretfærdigt, som når amtskommunen kun øser af én skattekilde. Jeg forstår imidlertid på både det ærede medlem hr. Skytte og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup), at man er villig til hurtigt at realitetsdrøfte denne sag og se på de forskellige virkninger med det formål at finde frem til en rimelig løsning. Det takker jeg for; det åbner en vej frem.

Må jeg endelig sige til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, at jeg har i mit liv adskillige gange diskuteret med retsstatsfolk, men hvad er det, det ærede medlem gør? Det ærede medlem drejer halsen om på al samvittighed inden for retsforbundet, for den skat på Danmarks jord, det ærede medlem er talsmand for, er en skat, der udskrives efter behov. Når det ærede medlem kan gå så langt, er der hverken hoved eller hale på hans skattepolitik, måske slet ikke det sidste.

Skytte: Jeg gav i første omgang udtryk for, at den ærede ordfører for forslagsstillerne formentlig var godt inde i landbrugets forhold. Jeg stillede også dette i relation til den ærede ordførers udtalelse om, at venstres forslag skulle betyde en væsentlig lettelse for hele landbrugets økonomi — nu kan vi jo se, hvad der står i fortrykket, når vi får det. Netop på denne baggrund synes jeg, jeg må have lov til at gentage et tal; jeg indrømmer, at tal er kedelige . . . (*Ordføreren for forslagsstillerne* [Thisted Knudsen]: Ja!) . . . det mener den ærede ordfører altså også. De er i denne sag imidlertid udtryk for det, der er sandheden; men den kan jo også godt være kedelig en gang

imellem. Jeg vender tilbage til Hygum-Hove kommune i Ringkøbing amt. Det er sikkert en kommune, der er typisk, og jeg har ikke noget ønske om at skade de landbrugere, der bor dér; jeg vil gerne være med til at gennemføre foranstaltninger, der kan lette forholdene for dem. Det er altså en vestjysk kommune, hvor næppe ret mange procent af landbrugerne har over 4 tdr. hartkorn; det tør jeg indestå for uden at kende kommunen. Men de, der har op til 4 tdr. hartkorn, får efter venstres forslag på længere sigt, altså når skatten først er slået rigtig igennem, en årlig lettelse på 113 kr.; de der har op til 2 tdr. hartkorn, får en lettelse på 57 kr., og de, der har over 10 ha, men under 1 td. hartkorn, får en lettelse på 17 kr. Dernæst kommer den gruppe — som jeg tror er meget stor netop i den kommune — der har fra 3 til 10 ha, den skal hvert år betale 11 kr. mere, og går vi ned til den anden gruppe, fra 1 til 3 ha, skal den betale 31 kr. mere. Det ærede medlem må undskylde mig, jeg kan ærlig talt ikke se nogen kolossal lettelse i de samlede omkostninger for landbruget som følge af det forslag, der foreligger her. Og for at stille det op mod hinanden kan jeg nævne de forslag, jeg tidligere har fremsat her i tinget og bl. a. med det ærede medlems hjælp fået gennemført, om udbetaling af større tilskud til veje og til sygehuse. Tager vi dér gruppen fra 3 til 10 ha, betyder de en lettelse, der er lige så stor som den forhøjelse, den ville få efter venstres forslag. Det er på den linje, vi er at finde i det spørgsmål. Jeg vil ikke være med til at gennemføre uretfærdigheder for at afhjælpe andre.

Så synes jeg også, man skal lade være at overdrive spørgsmålets økonomiske betydning. Venstres forslags økonomiske betydning for landbruget indskrænker sig til, at for $\frac{1}{5}$ af landmændene er det en fordel, de kan mærke, for de $\frac{2}{5}$ går det jævnt hen lige op, for de resterende $\frac{2}{5}$ betyder det en direkte forhøjelse. Det er ikke den måde, vi ønsker at hjælpe landbruget på.

Oluf Pedersen: Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen siger, at det er uretfærdigt og urimeligt, at byerne har så lille en grundskyld, som de har. På det punkt er vi for så vidt enige. Men det er jo venstres skyld. Det er venstre, der har hindret, at byerne har fået lov til at opkræve så meget på fast ejendom, som de har ønsket, ligesom det jo for så vidt er venstre, der har sørget for — og det er vel, fordi venstre ude i landkommunerne forlangte, det skulle være sådan — at man ude i landkommunerne har fået lov til selv at bestemme, hvor meget man vil tage på fast ejendom. Det ville venstre ikke tillade at man gjorde inde i byerne, og derfor er det blevet så urimeligt. De skal have lov til inde i byerne selv at bestemme det, ligesom de nu har det ude på landet. For øvrigt beklager jeg, at der har været visse tilløb til at gribe ind og hindre folk ude på landet i at bære sig fornuftigt ad, men det håber jeg ikke bliver gennemført i lovgivningen.

Vi mener, at skatterne skal lignede på fast ejendom også i byerne, når kommunerne ønsker det. Det er jo venstres gamle tanke, og venstres gode, gamle tanke, dengang de var virkelige venstremænd og ikke var blevet sådan halvt konservative, som de nu er. Jeg er tilhænger af, at der bliver lagt så stor en byrde på jorden, at jordens handelsværdi forsvinder, således at jordværdien altså bliver inddraget. Jeg er naturligvis også tilhænger af, at det skal foregå på en lempelig måde, men det skal vi nok vende tilbage til senere.

Når venstre nu holder disse forfærdelige taler om, hvor stor en byrde ejendomsskatterne lægger på dansk landbrug, kan jeg heroverfor nævne, at de sidste oplysninger om ejendomspriserne på landbrugsejendomme viser, at det er de højeste priser, som nogen sinde er betalt, og de er betalt, til trods for at man har disse ejendoms-skatter, som man altså klager over og påstår har hindret høje salgspriser, hindret den største prioritering. Jeg synes, vi har fået prioriteter nok, venstre synes, det er for lidt, og derfor vil de have ejendoms-skatterne ned. Det vil vi ikke være med til.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Jeg tror nok, det vil fremgå af fortrykket, når det kommer til at foreligge, at det ærede

medlem hr. Thisted Knudsen meget stærkt fremhævede, at dette lovforslag ville betyde overordentlig meget for landbrugets økonomi, hvis det blev vedtaget. Dette fremgik også af det ærede medlem hr. Skyttes svar nu. Af det sidste indlæg af den ærede ordfører for forslagsstillerne forstod jeg imidlertid, at det i og for sig ikke var det, han lagde så megen vægt på, men mere det principielle: om man i det hele taget skulle udskrive skat på fast ejendom. Derfor finder jeg det noget mærkeligt ud fra det kendskab, jeg har til danske landkommuner, at der så er så mange landkommuner — hvor venstre har det absolutte flertal og har haft det i mange, mange år — som udskriver helt op til 80 pct. af de kommunale skatter på fast ejendom. Det er mærkeligt, at et parti, som efter den ærede ordførers udtalelse skulle have en sådan principiel indstilling, går lige bestemt den anden vej de steder, hvor partiet har den virkelige magt.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Thisted Knudsen): Må jeg lige sige til den højt-ærede indenrigsminister, at netop det sidste eksempel viser, hvor retfærdig venstre er i sin skattepolitik. Der kan findes landkommuner, hvor det, fordi det er en typisk landkommune, er rigtigt at bruge det fordelingsforhold for skatteudskrivning, som ministeren nævnte, og så gør man det. Men det, der er ved at ske, er, at en lang række kommuner nu er så blandede, at man faktisk ikke mere kan tale om rene landkommuner, og dér virker denne skattepolitik uretfærdigt.

Må jeg så sige et par ord om denne diskussion om, hvorvidt jeg har sagt, at dette lovforslag betyder overordentlig meget for landbrugets økonomi. Om jeg har brugt det udtryk, ved jeg ikke, men landbrugets stilling er vel ikke anderledes i dag, end landbruget selv rigtigt giver udtryk for, når det peger på den uretfærdige beskatning, der rammer det uden hensyn til indkomsten. Det lovforslag, jeg har haft den ære at fremsætte her i tinget, betyder dog et fremskridt, og — det vil jeg gerne sige også til det ærede medlem hr. Skytte — det rammer ikke den landmand, der ingen indkomst har, for efter vort forslag bærer man

[Thisted Knudsen.]

byrden på samme måde som i købstaden: i forhold til sin indkomst og ikke til noget som helst andet.

Så vil jeg gerne sige til sidst om de urimelige resultater, at hvis det ærede medlem hr. Skytte vil drøfte beskatning af fast ejendom til sogne- og amtskommuner med det formål at få en fast og ensartet beskatning her i landet omfattende samtlige landkommuner — nu vel, så tror jeg, han kan få os i tale.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Var det ikke rigtigt, når jeg sagde, at formålet med venstres forslag er at få lettet skatterne på fast ejendom, for at man kan få højere salgspriser? Er det ikke det, der er meningen? Har man andet formål med lovforslaget end at få drevet priserne op? Og dér ligger det sådan, at siden første kvartal af 1955 indtil det tredje kvartal af 1956 er landejendomspriserne steget 15 pct. Kan det ikke være mere end nok?

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Thisted Knudsen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingsmand Jens Hansen har meddelt mig, at han ønsker til justitsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil justitsministeren foranledige, at de motorkørende, som på grund af ændringer i politikredsinddelingen skal have deres nummerplader ombyttet, kan få denne ombytning foretaget uden udgift?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 17. januar, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om den amtskommunale beskatning [af Thisted Knudsen m.fl.].

2) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om foranstaltninger mod organisationstvung [af Poul Sørensen m.fl.].

Mødet hævet kl. 14¹⁰.

44. møde.

Torsdag den 17. januar kl. 13.

Formanden: I skrivelse af gårs dato meddeler landbrugsministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om bekæmpelse af farlige plantesygdomme og skadedyr og forslag til lov om navngivning af fast ejendom.

I skrivelse af gårs dato meddeler fiskeriministerens, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om støtte til nybygning af færøske fiskerfartøjer m. v.

Medlemmer af folketinget Bertel Dahlgaard, Aage Fogh, Jørgen Jørgensen (Lejre), Skytte og Steen har meddelt mig, at de ønsker her i tinget mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om konjunkturforskning.

Medlemmer af folketinget N. Chr. Christensen, Erik Eriksen, Jørgen Jørgensen (Ullerup), Ole Bjørn Kraft, Jens Sønderup og Poul Sørensen har meddelt mig, at de ønsker her i tinget mundtligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om refusionsreglerne vedrørende kommunernes folkepensionsudgifter.